

Pullolla pennun sydämeen

Pitää sanoa heti alkuun, että en missään nimessä kehota ketään hankkiutumaan tieteen tahtoen tilanteeseen, jossa pentujen pulloruokinta on välttämätöntä. Se ei ole hauskaa. Parin tunnin välein maidon lämmittäminen ei ole erityisen puoleensavetävää toimintaa. Etenkään klo 3.00 yöllä – kun aamulla on töihin lähtö edessä. Saattaa myös olla hieman vaikea saada työntäjä ymmärtämään, miksi on lähdettävä kesken työpäivän piipahtamaan maidolle. Puhumattakaan kaikesta muusta huolesta, jota pulloruokinta tuo mukanaan.

Joskus kuitenkin käy niin ikävästi, että emon maito ei pennuille riitä – syystä tai toisesta. Silloin kannattaa ottaa mahdollisuudesta kaikki irti. Tie pennun sydämeen vie vatsan kautta! Pikkuinen muutamien päivien ikäinen pentu ymmärtää vain yhtä asiaa, ja se on ruoka. Siteeraten Helena Koskentaloa (*Kissankasvattajan käsikirja*): ”Pikkupentuja voi kutsua refleksi-eläimiksi”.

Pulloruokittu pentu puhuu maidon kieltä, ja maidon lähde – ihminen – tulee sille erityisen mielisiksi asiaksi. Parin viikon ikäinen pentu alkaa osoittaa käytöksellään oppimiaan yhteyksiä. Ihmisen – tuon maitokoneen – saapuminen paikalle aiheuttaa pennuissa innostuksen tulvahduksen. Kädessä oleva pentu kehrää hartaasti, ja toinen pentu kiipeää hatarilla kypälillään hoiperrellen housunlahjetta syliin.

Normaalissa tilanteessahan parin viikon ikäinen pentu alkaa vasta tehdä tuttavuutta käden kanssa, joka nostaa sitä päivittäin vaakaan ja takaisin emon huomaan.

Pulloruokinta antaa siis varaslähdön kohti elinikäistä sidettä ihmisen ja kissan välillä.

Teksti ja kuva: Katri Kleemola